

er meget målrettet over for miljø sagen. Hvis det bare er flertalsafgørelser inden for afgiftsspørgsmålet, så er der vel ikke flertal? Det er der vel kun, hvis det er et konkret miljømæssigt spørgsmål, og her er problemet, at regeringen jo ikke har fremlagt nogen som helst afgrænsning af, hvad der er miljøafgifter, og hvad der er afgifter i øvrigt.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Jeg kan bekræfte over for fru Charlotte Antonsen, at Danmark ikke blokerer for andre landes fremskridt på det forsvarspolitiske område.

Hvad Petersberg angår, er det jo en anden sag. Der er allerede i det danske forhandlingsgrundlag bl.a. indeholdt, at en række europæiske lande ønsker at forbedre mulighederne for effektivt at kunne påtage sig humanitære opgaver, krisestyring samt fredsbevarende indsats i overensstemmelse med FN-pagtens bestemmelser. Den danske regering er indstillet på, at EU-landene skal have mulighed for at deltage i løsningen af sådanne opgaver, hvis de ønsker det.

Til det udenrigspolitiske spurgte fru Charlotte Antonsen: Jamen kan man virkelig forestille sig, at nogen vil afstå? Nu var udgangspunktet i dette her vel egentlig en kritik af Danmark, men nu forstår jeg, at fru Charlotte Antonsen sætter spørgsmålstejn ved, om man kan forestille sig, at man f.eks. i almindelighed i udenrigspolitikken indfører regler om flertalsafgørelser. Det har jeg svært ved at se. Det er der en række andre lande, der er modstandere af. Der er en del lande, som er tilhængere af det, men der er også meget vigtige nationer, som ikke finder, at det er en realistisk idé på nuværende tidspunkt.

Men det er jo altså sådan set ikke hermed en kritik af det danske forslag, som jo netop åbner for, at man kan se situationer, hvor det er vigtigt at undgå, at et eller to lande blokerer beslutninger. Der har været nogle områder i EU-politikken, hvor det har været sådan, og det er uheldigt.

Til hr. Keld Albrechtsen har jeg ikke yderligere bemærkninger. Jeg synes ikke, at vi igen skal begynde at diskutere forløbet af forhandlingerne i 1995.

Til hr. Kristian Thulesen Dahl vil jeg først sige, at jeg tror, jeg vil holde mig uden for diskussionen om satellitovervågningen. Det er ikke min stærkeste side. Men jeg hørte dog i morges Radioavisen en dansk fisker, der beklagede sig over, at andre lande ikke overholdt kvoterne. Så

var det, det slog mig, at det var da egentlig mærkeligt, at repræsentanter for danske fiskerier interesser var så meget imod, at andre landes fiskeri også blev kontrolleret lige så godt som det danske. Jeg ved, at vi får en lang diskussion om dette, som landbrugs- og fiskeriministeren vil føre an i. Men det slog mig, jeg undrede mig lidt, da jeg hørte ræsonnementerne her til morgen.

Jamen det, det her handler om, er jo simpelt hen, når vi taler om flertalsafgørelser inden for svigbekæmpelsen, at give myndighederne mulighed for at fastlægge regler ved kvalificeret flertal. Der er ikke hermed tale om, at man sender EU-kontrollører ud over det ganske land. Der er tale om, at de regler, vi skal bruge for at effektivisere svigbekæmpelsen, skal man kunne vedtage med kvalificeret flertal. Og det giver god mening.

Charlotte Antonsen (V):

Jeg vil gerne takke udenrigsministeren for svaret om, at det er en god idé, at vi får fælles forsvarspolitik ind i Traktaten. Det er jeg glad for.

Så har jeg et spørgsmål, som egentlig var foranlediget af statsministeren, men da udenrigsministeren nu er den eneste tilstedeværende minister, vil jeg stille det til udenrigsministeren i stedet for. Jeg vil godt spørge, om det, statsministeren sagde om, at institutionelle ændringers omfang afhænger af, hvor mange nye lande der skal med, skal opfattes som en holdningstilkendegivelse. For det er jo velkendt, at den danske position i forhold til Østudvidelsen er, at alle landene skal med, helst nu.

Betyder statsministerens udtalelse så, at den danske regering nu mener, at vi f.eks. skal have simple flertalsafgørelser, eller at der skal være mange flere lande til at blokere beslutningsprocessen? For jeg kan ikke høre andet i det, statsministeren sagde. Altså de to positioner må jo hænge sammen.

Udtalelsen er jo interessant i forhold til den debat, vi har haft tidligere på dagen, fordi der netop har været en intens diskussion med især hr. Ove Fich og andre om, hvorvidt regeringen nu ville acceptere, at større lande fik mere indflydelse. Og det var jo lige præcis det, statsministeren sagde at man ville gå ind for. Man ville endda gå ind for det endnu mere, end man har antydte før. For man siger, at det må afhænge af, hvor mange der skal med, og Danmark vil have dem alle sammen med så hurtigt som muligt.